

efter hvis Priisforandinger Lønningen tildeels skal rette sig, falde i Prisen, medens Gjenstandene, som høre til den anden Gruppe, stige i Prisen, maa det ikke oversees, at en Families Udgifter ere saa mangfoldige og opløse sig i saa mange Enkeltheder, at det ogsaa er af Bigtighed, at de have et fast Punct, hvorom de saa at sige kunne samle sig for at sammenholdes, og som saadant ere vi nu engang vant at betragte den faste i Penge bestemte aarlige Indtægtsfum. Fattes dette faste Punct, saa vil Husets Oeconomi savne sit rette Støttepunct; lidt mere i eet Aar og lidt mindre i et andet Aar, paa Grund af nogle enkelte Fornødenheders vxlende Priis og maaskee uden Hensyn til andre Fornødenheders Priisforhold eller Priisforringelse, vil forstyrre den oconomiske Lednings Fasthed.

Statskassen paa sin Side er i høieste Grad interesseret i, at de ordinaire Udgifters Omfang ere bestemte til en vis uforanderlig Pengesum. Dette behøver neppe videre Udvikling, thi naar det maa indrømmes, at de Dyrtidstillaeg, som ikke kunne undgaaes, naar Gage-reglementerne i det Hele ere saa knapt tilstaaerne, at Embedsmanden udsættes for den største Nød, saasnart de nødvendige Jødemidler stige i et enkelt Aar, kunne blive til største Bøvær for Statskassen, især isald Dyrtid indtræder i Forbindelse med Indtægternes Aftagen, saa maa det være indlysende, at en Ordning af Gageforholdene, hvorved Statskassen bliver udsat for at skulle betale et ubestemt Plus til Embedsmændene i et Aar, hvor Statsindtægten kan være meget mindre end den sædvanlige, neppe kan være anbefalelig. Den Indvending, at flere af Statskassens Udgifter ogsaa ere foranderlige med de vxlende Con-juncturer, kan jeg paa ingen Maade tillægge nogen Vægt. Det bliver tværtimod en ny Grund til ikke at kaste sig ind i et System, der vilde oversføre Foranderlighed og Ubestændighed paa en Art af Udgifter, som hidtil kunde ansees for faste og forudberegnelige.

Men — og jeg troer, at dette Hensyn ikke fortjener mindst Paaagtning — kan den Bestræbelse, som i Grunden dog gaaer ud paa

netop at tildele Embedsmanden Aar for Aar, hvad han akkurat kunde behøve, i Overensstemmelse med enhver Fluctuation af Priserne paa et vist Antal Gjenstande, som han under alle Omstændigheder ansees at maatte have, — kan denne Bestræbelse afføde eller styrke den Forudseeligheds og den Sparsommeligheds Aand, hvoraf man maa ønske enhver Statsborger besjælet? Ved paa en Maade at ville sætte Embedsmanden som Statsborger udenfor det Selvansvar, som enhver Anden skal bære for sin Oconomies fornuftige Førelse, vil man, frygter jeg for, i mere end een Henseende bidrage til Embedsstandens Demoralisation. Ved at stille Embedsmanden i denne for en Statsborger exceptionelle Stilling, at Dyrtiden eller de stigende Priser paa Livsfornødenhederne ikke skulle berøre ham, vil man ogsaa i høieste Grad kunne skade hans Stilling i Samfundet. Naar Dyrtiden skulde være en Følge af uheldige Aar i Landet selv, og naar den skulde indtræffe, medens Landet gaaer tilbage i Velstand, hvorledes vil da Embedsmanden være stillet ligeoverfor de øvrige Samfundsklasser, isald da hans Løn nominelt vilde være i Stigen, medens alle Andres Indtægter og Formuenhed aftage?

Det er disse Mangler, der forekomme mig ikke særegne for Professor Jengers Forslag, men at ligge i det af ham tilstguede Diemeds Natur, og at være fælles for alle Forslag, der gjøres i dette Diemed. Og holder jeg nu ved Siden af disse Mangler de foregitvne Fordele af, at Embedsmanden for en Deel skulde lønnes med et foranderligt Beløb efter de sig fra Aar til Aar forandrende Priser paa et vist Antal Gjenstande — hvilke Fordele reducere sig dertil, at der ved et saadant System ikke behøvede at blive Tale om overordentlige Love i Anledning af indtræffende Dyrtid, fordi selve Loven om Gagebestemmelserne vilde indeholde en permanent Dyrtidsslov — saa kan jeg ikke komme til andet Resultat, end at jeg ikke kan tilraade et saadant Princip Dptagelse i vore Gagereglementer.

Kjøbenhavn den 17de Marts 1857.

C. N. David.